

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **S. K.**
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Šádou
sídlem Bořice 65, 538 62 Bořice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské nám. 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. KUKHK-1649/DS/2018/SR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Krajského soudu v Hradci Králové dne 9. 3. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále jen „správní orgán II. stupně“ nebo „žalovaný“) ze dne 12. 2. 2018, č. j. KUKHK-1649/DS/2018/SR, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 11. 2017, č. j. MMHK/214485/2017. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000

Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz činnosti řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 8. 3. 2017 v době nejméně od 23:10 do 23:15 hod, jako řidič motorového vozidla tovární značky Renault Master Furgon, registrační značky řídil v obci Štít u restaurace Chárovna uvedený automobil, kde bylo po zastavení vozidla v obci Štít u domu č. p. 29 zjištěno, že řídí automobil v době blokáce - pozbytí řidičského oprávnění na základě rozhodnutí Městského úřadu Chrudim, vedeného pod č. j. CR 066948/2015 ODP/Ma, se zákazem činnosti řízení motorových vozidel od 8. 12. 2015 do 8. 10. 2016 (6 měsíců), přerušeno od 22. 1. 2016 do 19. 5. 2016, a po ukončení trestu zákazu činnosti řízení motorových vozidel nepožádal o vrácení řidičského oprávnění a neprokázal psychickou způsobilost dle § 102 odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu, ač není držitelem příslušného řidičského oprávnění.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce předně připomíná, že v případě přestupků spáchaných před 1. 7. 2017 má být postupováno dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“). Proto s odkazem na § 74 přestupkového zákona žalobce namítá, že ústní jednání se při projednání přestupku před správním orgánem prvního stupně musí konat, přičemž v nepřítomnosti obviněného je možné jednat, jen pokud se odmítne dostavit nebo se nedostaví bez řádné omluvy. Základním předpokladem pro dostavení se obviněného je jeho předvolání, nikoliv pouze předvolání jeho právního zástupce, což se v projednávané věci nestalo. Obviněný nebyl předvolán ani k ústnímu jednání na den 1. 11. 2017 ani k seznámení se s podklady na den 11. 12. 2017. Pokud se jedná o neúčast právního zástupce, ten se v obou případech řádně omluvil, což dokládá odkazem na správní spis. V návaznosti na výše uvedené se žalobce domnívá, že došlo k porušení práva na soudní a jinou ochranu a práva na obhajobu dle čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Evropská úmluva“), a na ní navazující čl. 37 odst. 2 a 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), tedy práva sám navrhnout důkazy a práva na obhajobu. K tomu odkazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Jak z čl. 6 Evropské úmluvy, tak z poukazované judikatury plyne žalobci mimo jiné materiální a formální právo na obhajobu, ale i právo na projednání věci v jeho přítomnosti. S ohledem na obecný charakter práv vymezených v čl. 37 a 38 Listiny a z názvu hlavy páté Listiny (právo na soudní a jinou ochranu) žalobce dovozuje, že je nezbytné tato práva dodržet i v řízení před správním orgánem. Žalobce měl tak právo, aby byla věc projednána v jeho osobní přítomnosti a aby měl jeho právní zástupce možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Dále odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, na základě kterého je dle žalobce dána nutnost poměřovat projednání věci nikoliv dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nýbrž dle zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), který v § 202 odst. 3 stanovuje, že se hlavní líčení bez účasti žalovaného může konat, pouze pokud se nedostaví bez řádné omluvy. Důsledkem nepředvolání obviněného došlo k nemožnosti navrhnout důkazy, což postihuje zjištěný skutkový stav. Tento deficit by nemohla zhojit ani případná účast právního zástupce, zde odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3.

2009, sp. zn. 7 As 9/2009. Žalobce také poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 2. 2014, sp. zn. 51 A 29/2013, kdy bylo zrušeno rozhodnutí krajského úřadu v téměř identickém případě.

4. V případě, že by soud neuznal shora uvedenou argumentaci, žádá žalobce soud, aby prostřednictvím moderačního práva byla sankce přiměřeně snížena. Tuto žádost odůvodňuje svou bezúhonností a v minulosti byl trestán pouze pro jeden přestupek. Dále uvádí, že projednávaného přestupku se dopustil z nevědomosti o povinnosti podrobit se psychologickému vyšetření a o nezbytnosti požádat o řidičské oprávnění. S ohledem na hlediska obsažená v § 12 odst. 1 přestupkového zákona se uložená sankce jeví jako nepřiměřeně přísná, kdy je třeba vzít v úvahu i důchodové poměry žalobce a jeho zdravotní stav, což dokládá daňovým přiznáním a lékařskou zprávou.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný se ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že ze správního spisu plyne, že právnímu zástupci žalobce bylo řádně doručeno předvolání na den 1. 11. 2017, a to včetně náležitého poučení. Pokud se tedy ve stanoveném termínu k ústnímu jednání nedostavil, měl správní orgán za to, že tohoto práva nevyužil. Právní zástupce se omluvil prostřednictvím emailu bez uznávaného elektronického podpisu dne 31. 10. 2017 v 8:42 hod z důvodů nařízeného jednání u Okresního soudu v Pardubicích. Správní orgán I. stupně tuto omluvu neakceptoval, neboť byla jednak učiněna ze stejného důvodu, jako omluva předchozí, a jednak byla učiněna jen den před jednáním, kdy již správní orgán nemohl relevantně na tuto situaci reagovat. O jednání se právní zástupce dozvěděl z předvolání, které mu bylo doručeno dne 6. 10. 2017. Rovněž je třeba dodat, že šlo pouze o omluvu právního zástupce, ne tak samotného obviněného. Za tohoto stavu nevznikla správnímu orgánu povinnost znovu vyzývat žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný dále uvádí, že posouzení oprávněnosti omluvy spadá do diskreční pravomoci správního orgánu.
6. Správní orgán I. stupně z právní opatrnosti zaslal dne 8. 11. 2017 oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, kterým stanovil termín pro nahlédnutí do spisu na den 11. 12. 2017. Žalobce ani jeho právní zástupce se nedostavili, omluvu a žádost o posunutí termínu obdržel správní orgán I. stupně až 12. 11. 2017. Jelikož při ústním jednání nebyly opatřovány žádné další podklady pro rozhodnutí, nevznikla za tohoto stavu povinnost znovu vyzývat žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu. K námitce uskutečnění ústního jednání v rozporu se zákonem pro nepřítomnost obviněného žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal řádně tvrzený důvod omluvy.
7. Žalobce byl k ústnímu jednání předvoláván prostřednictvím svého zástupce, kdy žalobce byl osobně předvolán na jednání dne 20. 7. 2017, 6. 9. 2017, 5. 10. 2017. Žalovaný má rovněž za to, že právní zástupce dostatečně neodlišil potřebu výslechu účastníka od nutnosti konat ústní jednání před správním orgánem. V případě ústního jednání totiž není nezbytné, aby se ho obviněný osobně účastnil a zákonná úprava proto ani nepožaduje doručování předvolání přímo jemu za situace, kdy je řádně zastoupen. Je tak zřejmé, že ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu má být interpretováno zužujícím způsobem a má se týkat pouze případů, kdy by neúčast účastníka řízení znemožňovala naplnění účelu řízení, což se v konkrétním případě zcela zřejmě nestalo.

8. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobce

9. Replikou odkázal žalobce na Sborník stanovisek veřejného ochránce práv, stanovisko 9, přestupky, dle kterého je přestupkové řízení ovládáno zásadou ústnosti, zatímco správní řád stojí na zásadě písemnosti. Vzhledem k tomu, že přestupkový zákon je v poměru ke správnímu řádu *lex specialis*, tak musí být účast obviněného při projednávání věci umožněna. Zde je znění § 74 odst. 1 zcela jednoznačné.
10. Dále žalobce poukázal na ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy a čl. 47 a 48 odst. 3 písm. c) Listiny základních práv Evropské unie, která byla v jeho neprospěch porušena. Zejména však podtrhuje čl. 14 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, kde je výslovně zakotveno právo obviněného být spravedlivě a veřejně vyslechnut a dále být souzen za své přítomnosti a obhajovat se osobně. Tato práva mu byla postupem správních orgánů upřena.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Věc rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ani žalovaný po řádném poučení nevyjádřili svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
12. Z předloženého správního spisu je předně relevantní Oznámení přestupku, vyhotovené Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje dne 21. 3. 2017, č. j. KRPH-23082-7/PŘ-2017-050212, ve kterém je zadokumentováno, že žalobce dne 8. 3. 2017 v době nejméně od 23:10 do 23:15 hod, jako řidič motorového vozidla tovární značky Renault Master Furgon, registrační značky x, řídil v obci Štít u restaurace Chárovna uvedený automobil, kde bylo po zastavení vozidla v obci Štít u domu č. p. 29 zjištěno, že není držitelem platné skupiny či podskupiny řidičského oprávnění, kdy tímto svým jednáním porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Při podání vysvětlení žalobce uvedl, že je držitelem řidičského oprávnění, kdy mu řidičský průkaz byl vrácen v roce 2016. O blokaci uvedené v kartě řidiče neví, dle jeho názoru jde o administrativní chybu. Součástí správního spisu je i fotografická dokumentace uvedeného vozidla a obviněného. Dále je ve spise založen výpis z evidenční karty řidiče, dle kterého došlo k pozbytí řidičského oprávnění na základě rozhodnutí Městského úřadu Chrudim, vedeného pod č. j. CR 066948/2015 ODP/Ma, se zákazem činnosti řízení motorových vozidel od 8. 12. 2015 do 8. 10. 2016 (6 měsíců), přerušeno od 22. 1. 2016 do 19. 5. 2016. Ze správního spisu rovněž plyne, že žalobce po ukončení trestu zákazu činnosti řízení motorových vozidel nepožádal o vrácení řidičského oprávnění a neprokázal psychickou způsobilost dle § 102 odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu.
13. Na základě uvedeného skutkového stavu bylo proti žalobci zahájeno přestupkové řízení. Ten byl předvolán dne 27. 3. 2017 k ústnímu jednání nařízenému na den 3. 5. 2017, ze kterého se obviněný i jeho právní zástupce omluvili. Při ústním jednání dne 10. 5. 2017 obviněný uvedl, že řidičský průkaz, který na podkladě rozhodnutí Městského úřadu v

Chrudimi odevzdal v roce 2016, si převzal na základě žaloby do tohoto rozhodnutí dne 22. 1. 2016. Od tohoto dne má řidičský průkaz při sobě. Následně byl žalobce předvoláván k ústním jednáním na dny 20. 7. 2017, 6. 9. 2017. Z těchto se prostřednictvím svého právního zástupce omluvil. Z ústních jednání nařízených na dny 5. 10. 2017, 1. 11. 2017 se omluvil právní zástupce obviněného pro kolidující soudní jednání. Poslední z omluv nebyla správním orgánem již akceptována, neboť tato omluva byla učiněna ze stejných důvodů jako omluva předchozí. Zároveň byla tato učiněna pouhý den před jednáním, kdy správní orgán již nemohl relevantně reagovat. Přípisem ze dne 8. 11. 2017 bylo obviněnému oznámeno ukončení dokazování a byl poučen o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 11. 12. 2017. Této možnosti obviněný nevyužil, pouze následujícího dne požádal o přesunutí termínu pro zdravotní obtíže právního zástupce.

14. Na podkladě zjištěného skutkového stavu vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, č. j. MMHK/214485/2017. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, a byla mu uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz činnosti řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se prostřednictvím svého právního zástupce proti tomuto rozhodnutí odvolal podáním ze dne 20. 12. 2017, ve kterém uvedl, v čem spatřuje porušení svých práv a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 12. 2. 2018, č. j. KUKHK-1649/DS/2018/SR, žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
15. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných námitek za důvodnou.
16. Za stěžejní otázku krajský soud považoval, zda správní orgány učinily zadost ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona, dle kterého: *„O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu“*.
17. Žalobce namítal, že nedodržením § 74 přestupkového zákona došlo k porušení čl. 6 Evropské úmluvy a na toto ustanovení navazujících čl. 37 odst. 2 a 38 odst. 2 Listiny, kdy své tvrzení dokládal judikaturou ESLP. Rovněž odkázal na, dle jeho názoru v této věci stěžejní, nálezy Ústavního soudu a rozsudky správních soudů.
18. Krajský soud konstatuje, že z obsahu správního spisu není patrné, že by správní orgán I. stupně hodlal v průběhu ústního jednání provést výslech žalobce, resp. že by tento výslech byl nezbytný pro správné a úplné zjištění skutkového stavu. Ze správního spisu totiž plyne, že správní orgán měl k dispozici řadu důkazů, které spáchání přestupku žalobcem prokazovaly. Ve shodě s žalovaným má krajský soud rovněž za to, že ze strany žalobce nedošlo k odlišení potřeby výslechu účastníka od nutnosti konat ústní jednání před správním orgánem. U ústního jednání není nezbytné, aby se ho obviněný fyzicky účastnil, a zákonná úprava proto ani nepožaduje doručování předvolání přímo jemu za situace, kdy je řádně zastoupen. Práva zakotvená v § 36 správního řádu jsou ze své povahy práva, která mohou využít účastníci řízení jak sami, tak prostřednictvím svých právních zástupců. Z uvedeného ustanovení tak nelze dovodit, že se jedná o případ, kdy má obviněný povinnost v řízení něco vykonat osobně ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu, a tedy že správní orgán nemůže komunikovat pouze s jeho zástupcem, nýbrž musí předvolání k ústnímu jednání doručit též obviněnému. Za podstatnou pak považuje zdejší

soud především skutečnost, že v důsledku nedoručení předmětného předvolání přímo žalobci nemohla být porušena jeho práva na spravedlivé projednání věci, protože veškerá svoje procesní práva měl možnost uplatňovat osobně anebo prostřednictvím svého zástupce. Ze správního spisu plyne, že žalobce byl opakovaně předvoláván k ústnímu jednání, vždy byl výslovně poučen o svých právech, a měl tak dostatečnou možnost je uplatňovat. Jejich uplatňování zákonem předvídaným způsobem však přitom nutně zůstává toliko jeho právem, nikoliv povinností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011-56).

19. V posuzované věci se jednalo o situaci, kdy správní orgán doručil předvolání k ústnímu jednání pouze zástupci obviněného, ten se následně z ústního jednání těsně před jeho termínem omluvil. Za obdobné skutkové situace Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. 4 As 120/2014, uvedl, že „...*správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud žalobce nepředvolal za účelem výslechu, ale zaslal předvolání k ústnímu jednání pouze jeho zástupci. Neúčast žalobce totiž nebránila v uskutečnění jednání a za existující důkazní situace nemohla ohrozit cíl předmětného řízení, neboť správní orgán prvního stupně měl ve správním spisu k dispozici řadu důkazů, které spáchání přestupků žalobcem dostatečně prokazovaly, a kterými ostatně provedl dokazování u ústního jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce. ...Za této situace je zjevné, že pro posouzení podmínek pro postup dle § 74 odst. 1 věty druhé zákona o přestupcích byla rozhodná pouze omluva zástupce*”.
20. Jak již plyne z výše uvedeného, zástupce žalobce svou neúčast u nařízeného jednání omlouval svou účastí na dříve nařízeném soudním jednání u Okresního soudu v Pardubicích. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97, plyne, že: „*Časová kolize zástupce mezi zastupováním u různých jednání (procesních úkonů) zpravidla není dostatečně závažným důvodem pro to, aby kterékoli již nařízené jednání (procesní úkon) bylo odročeno, neboť je na samotném zástupci, aby bez újmy na procesním postavení a zájmech zastupovaného kolizi podle své vůle a výběru řešil substitucí (§§ 16, 26 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii)*”. Zástupce žalobce jako advokát při zastupování nepostupoval zcela správným způsobem v souladu s požadavky, které na něj jakožto na profesionálního poskytovatele právních služeb lze klást. Zástupci žalobce bylo ve věci přestupkového řízení proti žalobci řádně doručeno předvolání k ústnímu jednání již dne 6. 10. 2017 do datové schránky, tedy více než 3 týdny před jeho konáním. Omluva nebyla učiněna bezodkladně, neboť byla doručena žalovanému až dne 31. 10. 2017 v 8:42, přičemž ústní jednání bylo nařízeno na 1. 11. 2017 v 8:00. V dané věci je nutné zohlednit, že správní orgány hodnotí náležitost omluvy i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Správní orgán tak musel vzít v úvahu vážnost vzneseného obvinění z přestupku a relativně krátkou prekluzivní lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek, jakož i to, že žalobce se již ze stejného důvodu omluvil i z předchozího ústního jednání, kdy i to bylo před tím opakovaně z různých důvodů nařizováno na jiný termín. Omluva v nyní projednávané věci tedy především nebyla včasná. Jak plyne z omluvy právního zástupce, soudní jednání bylo nařízeno již dne 3. 10. 2017. Lze tak důvodně předpokládat, že termín soudního jednání musel být právnímu zástupci znám již v době doručení předvolání k ústnímu jednání před správním orgánem, když právní zástupce nijak nespecifikoval, kdy se o soudním jednání dozvěděl. Pokud se zástupce žalobce dozvěděl o kolidujícím jednání u soudu před doručením předvolání na ústní jednání ve věci přestupku (ať již k jakémukoli konkrétnímu datu), bylo jeho povinností omluvu zaslat neprodleně po doručení tohoto předvolání dne 6. 10. 2017. I v případě vzetí v úvahu

alternativy, že o soudním jednání byl vyrozuměn až po 6. 10. 2017, nedošlo by ke změně názoru soudu, jelikož v takovém případě by mělo v zásadě přednost dříve oznámené ústní jednání v přestupkové věci před později oznámeným soudním jednáním a povinností zástupce žalobce by pak bylo omluvit se z tohoto kolidujícího soudního jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2014, sp. zn. 4 As 128/2014). Závěr o nedůvodnosti omluvy zástupce obviněného z nařízeného ústního jednání ve smyslu § 74 odst. 1 správního řádu je tedy správný.

21. K námitce nemožnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí krajský soud konstatuje, že v projednávané věci se žalobce v odvolání omezil pouze na procesní otázky vedení řízení a věcně nijak nezpochyboval jednání, za které byl uznán vinným ze spáchání přestupku. Nenavrhoval ani provedení žádných dalších důkazů. Žalobce v odvolání ani v podané žalobě netvrdí, v čem konkrétně spatřuje zkrácení na svých právech v důsledku své nepřítomnosti na ústním jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, sp. zn. 10 As 26/2015). Za takové situace nelze než dospět k názoru, že i tato námitka žalobce je neopodstatněná.
22. V případě, že by žalobě nebylo vyhověno, žalobce navrhl, aby soud moderoval uloženou sankci a přiměřeně ji snížil. Svůj požadavek opíral jednak o nevědomé způsobení přestupku, jednak o důchodové poměry a zdravotní stav žalobce. K moderaci uložené pokuty krajský soud uvádí, že smyslem a účelem moderace dle § 78 odst. 2 s. ř. s. není hledání ideální výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, kdy vybočuje ze zákonného rámce, popř. je zjevně nepřiměřená. Sankce uložená správním orgánem se pohybovala na samé spodní hranici zákonné sazby, přičemž skutkové okolnosti dané věci nikterak nevybočují z běžných situací, jež jsou podle smyslu zákonných ustanovení potřeba sankcí postihnout. Hodnoty a zájmy společnosti chráněné zákonem byly žalobcem ohroženy mírou obvyklou pro daný přestupek. Vzhledem k tomu, že byl uložen nejnížší možný trest, soud nemá důvod výši těchto sankcí snižovat, či od nich upouštět (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2017, sp. zn. 7 As 61/2017). K posouzení nepřiměřenosti uložené sankce krajský soud připomíná i judikaturu obsaženou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 6 A 96/2000, která říká, že: „*O zjevně nepřiměřenou výši sankce (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) nejde v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí*“. Krajský soud si plně uvědomuje všechny důsledky rozhodnutí pro žalobce, ale s ohledem na výše uvedené a konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, však nemohl postupovat jinak a tomuto návrhu proto nevyhověl.

VI. Závěr a náklady řízení

23. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. dubna 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně